

mégis — kérdezhetnők — az ember mélyresüllyedését ? Teilhard ezt kétségtelenül tagadná. De ebben a kérdésben *Pascal* vagy *Bernanos* drámaibb vízióit részesíthetjük előnyben.

Történelmünk nem olyan, hogy az ember látható győzelmét tudományosan megjövendölhetné. A jövőt mély sötétség takarja, és elképzelhetetlen, hogy az emberiség drámai alapadottságai megváltozhatnának. A jövő embere leginkább még *Shakespeare*-nél, *Racine*-nál és *Dosztojevszkij*-nél ismer magára. Anélkül, hogy a pesszimistáknak adnánk igazat, mégis azt mondhatjuk, hogy számunkra a haladás lényegében sötét és titokzatos. Örülhetünk, ha hisszük, hogy az út végül Isten titkába torkollik.

A jelent, minthogy szabadok vagyunk, mindig a legnagyobb értékekkel tölthetjük ki. A jelen alkalmat adhat nekünk emberek szolgálatára, leprások ápolására, az igazság helyreállítására, a népek nyomorának csökkentésére. Ezzel mindent megnyernénk. A világ akkor inkább a szeretet irányában haladna, azaz a felebaráti szereteten lobbanna lángra. A történelem térképén jelek mutatnák, hogy az ember halad, az egység növekszik, és létre jön az egyesülés. Teilhard mindenesetre annak a szeretetnek tanúja és hirdetője, amelyet mindig és mindörökké ajándékként kell egymásnak adnunk.

BENEY ZSUZSA VERSEI

G y e r e k e k n e k

V Á N D O R Ú T

*Sűrű árnyak sötétjében,
csillogó szél zöld fényében,
tülevelek szőnyegén
hová kis legény ?*

*Csillagbokrok ág-bogában,
bársony égbolt sátorában,
óriás hegyek peremén
merre kis legény ?*

*Virágok bimbója árnyán,
lovagoltál fűszál hátán,
esőben, fény tenyerén
nődögéltél csepp legény.*

*Csillagfürtök alatt háltál,
fáztál-e míg rámtaláltál,
gyöngyszemek közt sírdogáltál,
édes kicsikém !*

*Hajad most erdők sötétje,
szemed csillag reszketése,
pici tested puha fény
megérkeztél, kis legény !*

AZT KÉRDEZED

*Azt kérdezed tőlem
hogyan vártalak ?*

*Mint az éjszakára
fölvirrad a nap,
mint a délutánra
jó az alkonyat,
mint ha szellő jelzi
a fürgeteget —
ezer pici jeltől
tudtam jöttödet.*

*Mint tavaszi reggel
a nap sugarát,
fagyos téli este
jégcsap csillagát,
mint az alma ízét,
tejet, kenyeret —
pedig nem is láttalak még
úgy ismertelek.*

*Mint a fény az árnyat,
záport a virág,
mint patak a medrét,
madarat az ág,
mint sóhajos nyári éjjel
a fák az eget —
mindenkinél jobban téged
így szerettelek.*

HAJNALI DAL

*Rózsavirág
piros virág
nyisd ki a szirmod
hajnali titkod
ne rejtse tovább*

*rózsafaág
hajnali ág
kristály kis csönnje
harmat ezüstje
hull le reád*

*fénymadarát
kismadarát
kelti a reggel
fénnyel örömmel
itt repül át*

*édesanyád
csendben dúdolja régi dalát:
„Íme a reggel
tűzzel örömmel
itt repül át”*

ALTATÓ

*Amikor alszol
sötétség fekszik a fákon
fekete fátyol az ágon
fészkében alszik a szél*

*Csendesen alszol
míg építi csendesen az álom
palotáit a holdbeli tájon
a holdbeli Dávid mesél*

*Susog az ezüstszívű éj:
jó voltál egész nap, aludjál,
álmodban is nőjjél, okosodjál,
nőjj, okosodj, kicsikém !*

TÜNDÉR

*Ág-bogas leveles rácson,
nyárfából szőtt puha ágyon,
látatlan cérna-gyökéren
gyöngyözzél gyöngye virágom !*

*Csillog a hó takarója,
madárláb csillaga pettyen a hóra,
jégvirágok közt sose látott
dér-szirmait ontja a rózsá.*

*Tündérkém, ne félj, ne reszkess,
csillagról csak csillagra eshetsz,
tomboló télben se fázol-
szívemben megmelegedhetsz !*